

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยการทำกิจกรรมที่แตกต่างกันของนักศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. การศึกษาค้นคว้า
2. ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร
3. การสร้างเครื่องมือในการวิจัย
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล
5. การวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการค้นคว้าเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยดังนี้

1. ศึกษาหนังสือ เอกสาร วารสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
2. ศึกษาหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง พุทธศักราช 2536 (ฉบับปรับปรุงครั้งที่ 1 2537) จุดมุ่งหมายและคำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 และ 2 ของนักศึกษาสาขาวิชาการเลขานุการ ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ
3. ศึกษาหลักการ วิธีสร้าง แบบสอบความสามารถในการพูดที่อยู่ในลักษณะกิจกรรม เกณฑ์การประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจากหนังสือ เอกสาร วารสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ประชากรและการสุ่มตัวอย่างประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการเลขานุการ ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล กรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างจากประชากรดังกล่าวที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคปลายปีการศึกษา 2540 โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified sampling) มีรายละเอียดขั้นตอนดังนี้

1. สํารวจจํานวนสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ที่เปิดสอน สาขาวิชาการเลขานุการ ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่ามีจํานวนทั้งสิ้น 5 แห่งได้แก่

- 1.1 วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ
- 1.2 วิทยาเขตพัฒนศึกษาพระนคร
- 1.3 วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ
- 1.4 วิทยาเขตบพิตรพิมุข จักรวรรดิ
- 1.5 วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนาถ

2. สุ่มตัวอย่างวิทยาเขตจากวิทยาเขตทั้งหมดที่สำรวจได้ในข้อ 1 มา 3 วิทยาเขต คือ วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพ และวิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนาถ

3. สุ่มตัวอย่างนักศึกษาจากตัวอย่างวิทยาเขตที่สุ่มได้ในข้อ 2 โดยใช้เฉพาะนักศึกษาที่มีผลคะแนนในวิชาภาษาอังกฤษ 1 อยู่ในระดับเกรด 2 ขึ้นไปของแต่ละวิทยาเขต เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถในวิชาภาษาอังกฤษพอที่จะสามารถประเมินความสามารถในการพูดได้ รวมจํานวนตัวอย่างนักศึกษาทั้งสิ้น 72 คน ดังในตารางต่อไปนี้

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการเลขานุการ ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ในวิทยาเขตต่างๆ และจำนวนนักศึกษาที่สอบได้ในแต่ละวิทยาเขต

วิทยาเขตที่เปิดสอน สาขาวิชาการเลขานุการ	วิทยาเขตที่สอบได้	จำนวนเต็มของนักศึกษาใน กลุ่มตัวอย่างวิทยาเขต	จำนวนนักศึกษา ที่สอบได้
เทคนิคกรุงเทพ พัฒนบริหารพระนคร	เทคนิคกรุงเทพ	64	32
บพิตรพิมุข มหาเมฆ บพิตรพิมุข จักรวรรดิ	บพิตรพิมุข มหาเมฆ	35	26
จักรพงษ์ภูวนาถ	จักรพงษ์ภูวนาถ	37	14
	รวม	136	72

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ชุด คือ 1. แบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ 2. แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษโดยมีรายละเอียดในการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. การสร้างแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1.1 การกำหนดประเภทของกิจกรรมการพูดที่ใช้ในแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ และหัวข้อเรื่อง

1.1.1 ผู้วิจัยศึกษากิจกรรมการฝึกพูดที่ปรากฏในหนังสือเรียนที่ตัวอย่างประชากรใช้เรียน (ดูรายชื่อหนังสือในภาคผนวก ค) พบว่ากิจกรรมฝึกการพูดที่มีความถี่มากที่สุด 2 อันดับแรกคือ กิจกรรมการสัมภาษณ์ กิจกรรม การพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ (ดูรายละเอียดในภาคผนวก ค) ผู้วิจัยจึงกำหนดให้กิจกรรมดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

1.1.2 ผู้วิจัยศึกษาหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาการเลขานุการ พุทธศักราช 2536 (ฉบับปรับปรุง ครั้งที่ 1 2537) ที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนให้กับตัวอย่างประชากร พบว่า หลักสูตรมีความมุ่งหมายให้ผู้เรียนมีความรู้ ความสามารถและทักษะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะจุดมุ่งหมายและ

คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 และ 2 นั้น ต้องการให้ผู้เรียนสามารถสนทนาโต้ตอบเกี่ยวกับวิชาชีพ ผู้วิจัย จึงกำหนดแนวทางในการเลือกหัวข้อเรื่อง ที่จะใช้ในกิจกรรมการพูดของแบบสอบถามความสามารถในการพูดให้เกี่ยวกับวิชาชีพของตัวอย่างประชากรคือวิชาชีพเลขานุการ จากนั้นจึงศึกษาหัวข้อเรื่องการพูดภาษาอังกฤษที่เกี่ยวกับวิชาชีพเลขานุการจากหนังสือเรียนของตัวอย่างประชากรทั้ง 3 วิทยาเขตที่ใช้ในวิชาภาษาอังกฤษ 1 และ 2 คือ วิทยาเขตจักรพงษ์วานานใช้หนังสือ Interchange 2 วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆใช้หนังสือ Breakthrough 1 และวิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพใช้หนังสือภาษาอังกฤษ 1 และ 2 ได้หัวข้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพูดในการปฏิบัติงานเลขานุการที่ตัวอย่างประชากรทั้ง 3 วิทยาเขตเรียนตรงกัน คือ การพูดเกี่ยวกับการทำงาน การสัมภาษณ์ การร้องเรียนของลูกค้า การขอโทษ การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ การต้อนรับผู้มาติดต่อ จากนั้นผู้วิจัยได้ให้อาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ 1 และ 2 ของตัวอย่างประชากรทั้ง 3 วิทยาเขตคัดเลือกหัวข้อเรื่องดังกล่าว เพื่อให้เหมาะสมกับตัวอย่างประชากรได้หัวข้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการพูดในการปฏิบัติงานเลขานุการ 3 หัวข้อเรื่องคือ การสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ

1.2 ผู้วิจัยสร้างแบบสอบถามความสามารถในการพูดตามกิจกรรมการพูดที่กำหนดในข้อ 1.1.1 และหัวข้อเรื่องที่กำหนดในข้อ 1.1.2 ได้แบบสอบถามความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษทั้งหมด 6 ฉบับตามกิจกรรมการพูด 2 กิจกรรมคือกิจกรรมการสัมภาษณ์ และ กิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ และแต่ละกิจกรรมมี 3 หัวข้อคือ การสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ ซึ่งมีรายละเอียดของแต่ละกิจกรรมดังนี้

1.2.1 กิจกรรมการสัมภาษณ์ กิจกรรมนี้มี 3 ตอนคือ

ตอนที่ 1 คำชี้แจงเพื่อช่วยให้ผู้เข้ารับการทดสอบเข้าใจขั้นตอนในการสอบ

ตอนที่ 2 สถานการณ์สมมติเพื่อให้ผู้เข้ารับการทดสอบเข้าใจบทบาทของตนเองขณะ

ที่ตอบคำถามสัมภาษณ์

ตอนที่ 3 คำถามที่ผู้ทดสอบได้เตรียมไว้เพื่อสัมภาษณ์ผู้เข้ารับการทดสอบ คำถาม 2-3 คำถามแรกไม่ใช้ในการประเมินแต่เพื่อช่วยสร้างบรรยากาศในการสนทนาที่เป็นกันเองระหว่างผู้ทดสอบและผู้เข้ารับการทดสอบ จากนั้นเป็นคำถามที่ใช้ในการประเมินที่ผู้ทดสอบเตรียมไว้จำนวน 10 ข้อตามหัวข้อเรื่องแต่ละเรื่อง คำถามทั้งหมดประกอบด้วยคำถามประเภท Wh-questions 4 ข้อ Yes- No questions 3 ข้อ และ Or-questions 3 ข้อ ผู้ทดสอบจะถามคำถามทีละข้อ ผู้เข้ารับการทดสอบมีเวลาตอบคำถามข้อละ 1 นาที รวมเวลาที่ใช้ในการสัมภาษณ์ผู้เข้ารับการทดสอบคนละ 10 นาที

1.2.2 กิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ กิจกรรมนี้มี 2 ตอนคือ

ตอนที่ 1 คำชี้แจงเพื่อช่วยให้ผู้เข้ารับการทดสอบเข้าใจขั้นตอนในการสอบ

ตอนที่ 2 ภาพที่เรียงลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามหัวข้อเรื่อง 1 ชุดๆละ 4 ภาพ แต่ละภาพมีบทสนทนาในวงคำพูดของบุคคลในภาพไม่เกินภาพละ 1 ประโยค ผู้เข้ารับการทดสอบมีเวลาดูภาพ 4 นาที แล้วพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพตามลำดับเหตุการณ์ภายในเวลา 5 นาที

แบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษจึงประกอบไปด้วยกิจกรรมทั้งหมด 6 กิจกรรมมีคะแนนเต็มกิจกรรมละ 10 คะแนน รวมเป็นคะแนนทั้งหมด 60 คะแนน(ดังในตารางที่ 2)

ตารางที่ 2 ลักษณะกิจกรรม หัวข้อเรื่อง จำนวนกิจกรรมและคะแนนที่ใช้ในแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

กิจกรรมที่ใช้ในแบบสอบ	หัวข้อเรื่อง			รวมแบบสอบ	รวมคะแนน
	การสมัครงาน	การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์	การต้อนรับผู้มาติดต่อ		
การสัมภาษณ์	√	X	*	3	30
การพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ	√	X	*	3	30
รวมแบบสอบ				6	60

2. การสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

2.1 ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยการใช้เกณฑ์การให้คะแนนตามแบบสอบของ อิสราเอลิ (Israeli Exam อ้างถึงใน Penny Ur, 1996 : 135) ซึ่งพิจารณาถึงองค์ประกอบของความสามารถในการพูด 2 ประการ ได้แก่ ความถูกต้องของการใช้ภาษาและความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา โดยมีคะแนนองค์ประกอบละ 5 คะแนน รวมเป็น 10 คะแนนดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 ด้านความถูกต้องของการใช้ภาษา (Accuracy) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 คะแนน ไม่มีการพูดหรือพูดน้อยมากจนไม่สามารถเข้าใจได้
- 2 คะแนน ใช้คำศัพท์ได้ถูกต้อง และมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์พื้นฐานและมีการพูดออกเสียงที่แสดงให้เห็นถึงสำเนียงภาษาแม่ของผู้พูดอย่างเด่นชัด

- 3 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงจำกัด มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างไวยากรณ์อย่างเด่นชัดและมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย
- 4 คะแนน มีการใช้ คำศัพท์ในระดับที่กว้างขึ้น แต่ยังคงใช้โครงสร้างไวยากรณ์ผิดบ้างในบางโอกาส และมีการพูดออกเสียงที่แสดงถึงสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย
- 5 คะแนน มีการใช้คำศัพท์ในวงกว้างได้ถูกต้องและเหมาะสม ไม่มีข้อผิดพลาดในการใช้โครงสร้างอย่างเด่นชัด และมีสำเนียงการพูดเหมือนเจ้าของภาษาหรือมีสำเนียงของภาษาแม่ปะปนเล็กน้อย

2.2.2 ด้านความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา (Fluency) มีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

- 1 คะแนน ไม่สามารถพูดสื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้เลย
- 2 คะแนน หยุดพูดบ่อยครั้งและพูดสั้นๆ และบางครั้งยากต่อความเข้าใจ
- 3 คะแนน สามารถพูดสื่อสารความคิดได้ แต่ยังคงพูดสั้นๆ และหยุดเว้นช่วงการพูดในบางครั้ง
- 4 คะแนน สามารถพูดสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพแต่เป็นการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลในระยะสั้น
- 5 คะแนน สามารถพูดได้เข้าใจง่ายและเกิดประสิทธิภาพในการสื่อสารและมีการสนทนาแลกเปลี่ยนข้อมูลในระยะยาว

แบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ มีลักษณะเป็นตาราง 3 ช่องใหญ่ ช่องที่ 1 เป็นลำดับที่ของตัวอย่างประชากร ช่องที่ 2 เป็นช่องสำหรับประเมินองค์ประกอบความสามารถในการพูดซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนแรกประเมินความถูกต้องของการใช้ภาษา แบ่งออกเป็น 5 ช่องเล็กตามระดับประเมินค่า 1- 5 ส่วนที่สองประเมินความคล่องแคล่วของการใช้ภาษา แบ่งออกเป็น 5 ช่องเล็กตามระดับประเมินค่า 1 - 5 และ ช่องที่ 3 เป็นช่องคะแนนรวมความสามารถในการพูดที่มีคะแนนเต็ม 10 คะแนน (ดูภาคผนวก ง)

ผู้วิจัยนำแบบสอบและแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบความตรงตามเนื้อหา และความถูกต้องทางภาษา แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไข จากนั้นนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน(ตั้งรายนามในภาคผนวก ก) ตรวจสอบความตรงตามเนื้อหาและความถูกต้องของภาษาพบว่า ตารางของแบบประเมินและเกณฑ์การให้คะแนนของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมีความเหมาะสมดีแล้ว แต่ผู้ทรงคุณวุฒิเสนอให้ปรับปรุงแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษดังนี้

แบบสอบกิจกรรมการสัมภาษณ์

1 ปรับคำพูดเพื่อความกระชับและได้ใจความมากขึ้น

หัวข้อเรื่อง การสมัครงาน

คำถามสัมภาษณ์ ข้อ 10. Can you **come and work for us** next week?

แก้ไขเป็น ข้อ 10. Can you **start work** next week?

หัวข้อเรื่อง การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์

คำถาม Warm up I'd like to **know** about your **telephone skills**.

แก้ไขเป็น I'd like to **talk** about **telephone skills**.

หัวข้อเรื่อง การต้อนรับผู้มาติดต่อ

คำถามสัมภาษณ์ ข้อ 3. **What questions** do you use to ask the **customers' names**?

แก้ไขเป็น ข้อ 3. **How** would you ask the **customer for his or her name**?

2 การปรับลำดับคำถามเพื่อให้สมจริงตามสถานการณ์

หัวข้อเรื่อง การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์

คำถามสัมภาษณ์ ข้อ 1. What should you say first when you answer the phone?

ข้อ 2. When should you answer the telephone on the first ring, the second ring or the third ring?

แก้ไขเป็น ข้อ 1. Should you answer the phone on the first, second or third ring?

ข้อ 2. What should you say first when you answer the phone?

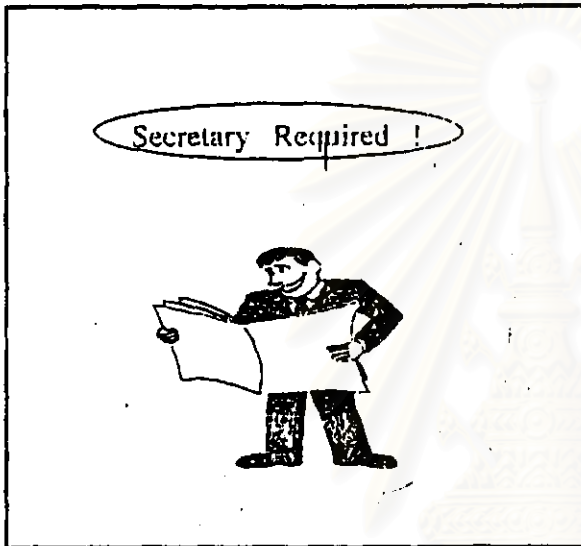
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แบบสอบกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ

1. ปรีภาพและคำพูด

หัวข้อเรื่อง การสมัครงาน ควรเปลี่ยนภาพสถานการณ์การชายที่อายุค่อนข้างมากและคำพูดในวงคำพูดที่ให้มากเกินไป

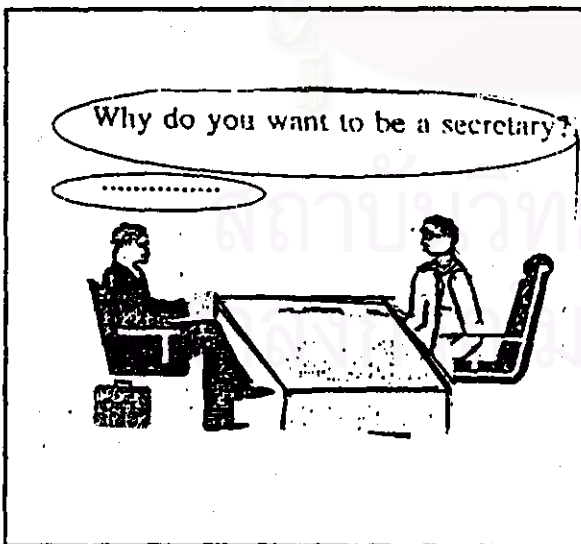
ภาพที่ 1

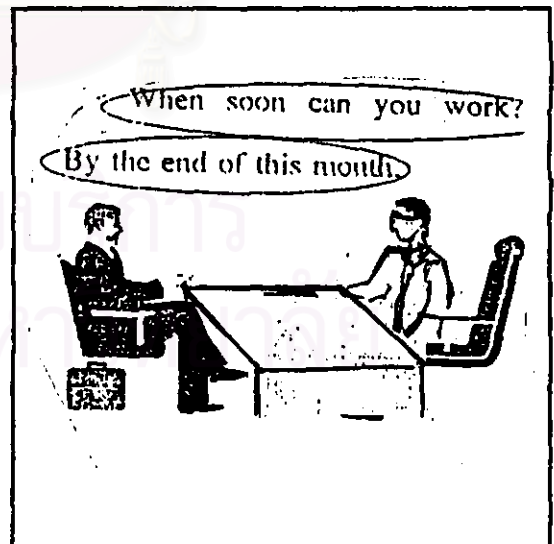
ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

ภาพที่ 4

แก้ไขเป็น เลขานุการหญิงที่อายุใกล้เคียงกับผู้เข้ารับการทดสอบ และลดค่าพูดในวงคำพูดให้น้อยลง โดยใช้ ภาพแทนคำพูด เพื่อให้ผู้เข้ารับการทดสอบมีโอกาสพูดด้วยคำพูดของตนเองได้มากขึ้น

ภาพที่ 1

ภาพที่ 2

ภาพที่ 3

ภาพที่ 4

ผู้วิจัยนำแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษทั้ง 6 ฉบับ และแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้ครั้งที่ 1 กับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการเลขานุการ โรงเรียนเซนต์จอร์จแห่งประเทศไทย ซึ่งไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 12 คน ทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ 6 คน หัวข้อเรื่องละ 2 คน และทำกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ 6 คน หัวข้อเรื่องละ 2 คน หลังจากทำการทดสอบแล้วผู้วิจัยปรับปรุงแบบสอบตามคำแนะนำของอาจารย์ที่ปรึกษาดังนี้

เรื่องที่ 1 เปลี่ยนภาษาที่ใช้ในคำสั่งและสถานการณ์สมมติในแบบสอบความสามารถในการพูดทั้งหมด จากภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยเนื่องจากนักศึกษาใช้เวลาในการอ่านคำสั่งและสถานการณ์สมมติที่เขียนเป็นภาษาอังกฤษมากเกินไป

เรื่องที่ 2 เพิ่มเวลาในการทดสอบของแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ กิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ จากเดิม 9 นาที เป็น 10 นาที ให้เท่ากับเวลาที่นักศึกษาทำกิจกรรมการสัมภาษณ์

หลังจากปรับปรุงแบบสอบแล้ว ผู้วิจัยนำแบบสอบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษมีกิจกรรมที่ให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูด 2 กิจกรรมคือ กิจกรรมการสัมภาษณ์และกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ แต่ละกิจกรรมมี 3 หัวข้อเรื่องคือ การสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ รวมเป็นแบบสอบทั้งหมด 6 ฉบับ ไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างที่โรงเรียนเซนต์จอร์จแห่งประเทศไทย จำนวน 12 คน ให้ทำกิจกรรมการสัมภาษณ์ 6 คน หัวข้อเรื่องละ 2 คน และกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ 6 คน หัวข้อเรื่องละ 2 คน เพื่อดูความเหมาะสมของเวลาในการทดสอบ และประสิทธิภาพในการกระตุ้นการพูดภาษาอังกฤษของแบบสอบ โดยผู้วิจัยบันทึกเสียงการพูดของนักศึกษาดังกล่าวไว้ด้วยเพื่อนำไปฝึกประเมินความสามารถในการพูด จากการทดลองพบว่า แบบสอบความสามารถในการพูดกิจกรรม การสัมภาษณ์และกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ มีความเหมาะสมดีแล้ว กล่าวคือแบบสอบทั้ง 2 กิจกรรมสามารถกระตุ้นให้ผู้เข้ารับการทดสอบพูดได้ดีขึ้น และเวลาที่กำหนดให้มีความเหมาะสมมากยิ่งขึ้น เพราะการที่นักศึกษาใช้เวลาอ่านสถานการณ์สมมติน้อยลงและมีเวลาคิดในการพูดเพิ่มมากขึ้นทำให้นักศึกษาสามารถพูดได้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเก็บข้อมูลเกี่ยวกับความสามารถในการพูดได้มากขึ้น

ผู้วิจัยนำแถบบันทึกเสียงที่ได้จากการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาจำนวน 12 คนพร้อมเกณฑ์และแบบประเมินความสามารถในการพูดไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 1 ท่าน (ดูรายชื่อในภาค

ผนวก ก) ซึ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญ ทางด้านการทดสอบและประเมินผลความสามารถทางภาษาอังกฤษทำการตรวจและประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของตัวอย่างประชากร จากนั้นผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยนำแถบบันทึกเสียงที่ได้จากการประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษาในกลุ่มเดียวกันมาฝึกตรวจและนำผลการตรวจของผู้วิจัย ผู้ช่วยวิจัยและผู้ทรงคุณวุฒิ มาวิเคราะห์หาค่าความสอดคล้องของการตรวจให้คะแนนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ โดยหาค่าสัมประสิทธิ์ สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson Product-Moment Correlations Coefficient) ได้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของการตรวจให้คะแนนระหว่างผู้ตรวจดังต่อไปนี้

แบบสอบกิจกรรมการสัมภาษณ์

ผู้ตรวจให้คะแนน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิ	0.89
ระหว่างผู้ช่วยวิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิ	0.89
ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย	0.90

แบบสอบกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ

ผู้ตรวจให้คะแนน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิ	0.90
ระหว่างผู้ช่วยวิจัยกับผู้ทรงคุณวุฒิ	0.89
ระหว่างผู้วิจัยกับผู้ช่วยวิจัย	0.91

ผลจากการหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สันแสดงว่า การตรวจให้คะแนนของผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้วิจัย และผู้ช่วยวิจัยมีความสอดคล้องกันในระดับสูงมาก (พวงรัตน์ ทวีรัตน์ , 2535 : 153)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยใน วิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนาถ วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ
2. นำหนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลดังกล่าวไปติดต่อกับสถานศึกษากลุ่มตัวอย่างด้วยตนเอง เพื่อรวบรวมจำนวนนักศึกษา ที่ได้ระดับคะแนน เฉลี่ยในวิชาภาษาอังกฤษ 1 ตั้งแต่เกรด 2 ขึ้นไป

จากตัวอย่างวิทยาเขตได้นักศึกษาจากวิทยาเขตเทคนิค กรุงเทพ 32 คน วิทยาเขตบพิตรพิมุข 26 คน และวิทยาเขตจักรพงษ์ภูวนาถ 14 คน รวมตัวอย่างนักศึกษาทั้งสิ้น 72 คนและนัดหมายเวลาเพื่อไปทดสอบ

3. นำแบบสอบและแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษที่ผ่านการตรวจแก้ไขโดยผู้ทรงคุณวุฒิไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ตามรายละเอียดดังต่อไปนี้

นำแบบสอบความสามารถในการพูดไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง 72 คนโดย แบบสอบกิจกรรมการสัมภาษณ์ทำการทดสอบในสัปดาห์ที่ 1 ,2 และ 3 ในหัวข้อเรื่องการสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ ตามลำดับ แบบสอบชุดกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพทำการทดสอบ ในสัปดาห์ที่ 4 , 5 และ 6 ในหัวข้อเรื่อง การสมัครงาน การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์ และการต้อนรับผู้มาติดต่อ ตามลำดับ ดังปรากฏในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงการนำกิจกรรมการสัมภาษณ์และกิจกรรมการพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพไปใช้กับตัวอย่างประชากร

สัปดาห์ที่	กิจกรรม	หัวข้อเรื่อง	กลุ่มตัวอย่าง
1	การสัมภาษณ์	การสมัครงาน	72
2		การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์	72
3		การต้อนรับผู้มาติดต่อ	72
4	การพูดบรรยายเหตุการณ์จากภาพ	การสมัครงาน	72
5		การโทรศัพท์ติดต่อและรับโทรศัพท์	72
6		การต้อนรับผู้มาติดต่อ	72

ขณะทำการทดสอบได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยการบันทึกเสียงพูดของตัวอย่างประชากรไปด้วย จากนั้นผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัยทำการตรวจให้คะแนนด้วยแบบประเมินความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารและหาค่าเฉลี่ยของคะแนนความสามารถในการพูดที่ได้จากการตรวจระหว่างผู้วิจัยและผู้ช่วยวิจัย

การวิเคราะห์ข้อมูล

นำคะแนนจากแบบสอบความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารของตัวอย่างประชากรมาวิเคราะห์ข้อมูลด้วยระเบียบวิธีทางสถิติ โดยคำนวณหาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และวิเคราะห์ความแตกต่างของค่ามัชฌิมเลขคณิตที่ได้จากการทำแบบสอบแต่ละแบบสอบที่มีหัวข้อเรื่องเดียวกันแต่ใช้กิจกรรมแตกต่างกัน โดยการหาค่าที (t-test) และเปรียบเทียบความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษของนักศึกษา จากการทำกิจกรรมเดียวกันในหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน โดยนำค่ามัชฌิมเลขคณิตที่ได้จากการทำกิจกรรมเดียวกันแต่มีหัวข้อเรื่องที่แตกต่างกัน 3 หัวข้อมาเปรียบเทียบ โดยการใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว แล้วทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่โดยสูตรของเชฟเฟ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. การ หาค่ามัชฌิมเลขคณิต (\bar{X}) โดยใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	มัชฌิมเลขคณิต
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้ง N จำนวน
	N	แทน	จำนวนนักเรียนที่เข้าสอบทั้งหมด

(ประกอบ กรรณสูตร, 2538 ; 72)

2. การหาค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) โดยใช้สูตร

$$S_x = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{N - 1}}$$

เมื่อ	S_x	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	X	แทน	คะแนนของตัวอย่างประชากรแต่ละคนในกลุ่ม.
	\bar{X}	แทน	มัธยัมเลขคณิต
	N	แทน	จำนวนนักศึกษาที่เข้าสอบทั้งหมด

(ประกอบ การณสูตร, 2538 : 82)

3. การหาค่าที่ (t - test) โดยใช้สูตร

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N - 1}}}$$

เมื่อ	$\sum D$	แทน	ผลรวมของผลต่างของคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และ 2
	$\sum D^2$	แทน	ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และ 2
	N	แทน	จำนวนนักศึกษาเข้าสอบทั้งหมด

(ประกอบ การณสูตร, 2538 : 129)

4. การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One-way analysis of variance) เพื่อศึกษาความสามารถในการพูดของนักศึกษาจากการทำกิจกรรมที่แตกต่างกัน โดยใช้สูตร

แหล่งข้อมูล	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ	ผลบวกของ $(x - \bar{X})^2$	ความแปรปรวน $MS = SS/df$	ค่าความแปรปรวน F
Sources	df			
ระหว่างกลุ่ม (among group)	(k-1)	SS_a	$MS_a = SS_a / (k-1)$	$\frac{MS_a}{MS_w}$
ภายในกลุ่ม (within group) หรือความคลาดเคลื่อน (error)	$(N-1) - (k-1) = (N-k)$	$SS_w = SS_t - SS_a$	$MS_w = SS_w / (N-k)$	
ทั้งหมด (total)	(N-1)	SS_t	xxx	

ให้ n_A, n_B, n_C, \dots แทน ตัวอย่างประชากรในกลุ่ม A, B, C

ให้ $a+b+c+\dots = T$ แทน คะแนนรวมของทุกกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ

N แทน ผลรวมของ n ทุกกลุ่ม

SS_t แทน ผลบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนของคะแนนแต่ละคนจากค่ามัธยิมเลขคณิต

$$SS_t = X_{A1}^2 + X_{A2}^2 + \dots + X_{An}^2 + X_{B1}^2 + X_{B2}^2 + \dots + X_{Bn}^2 + X_{C1}^2 + X_{C2}^2 + \dots + X_{Cn}^2 - MS_a - T^2/N$$

SS_a แทน ผลบวกของกำลังสองของส่วนเบี่ยงเบนระหว่างกลุ่ม

$$SS_a = a^2/n^A + b^2/n^B + c^2/n^C + \dots + T^2/N$$

SS_w แทน ผลบวกของกำลังสองของค่าเบี่ยงเบนภายในกลุ่ม เป็นส่วนที่เหลือหรือค่าความคลาดเคลื่อน

$$SS_w = SS_t - SS_a$$

5. การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคู่ของค่าเฉลี่ย (ในกรณีที่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวแล้ว) โดยวิธีของเซฟเฟ ใช้สูตร

$$F = \frac{(M_1 - M_2)^2}{MS_w [(1/n_1) + (1/n_2)](k-1)}$$

เมื่อ M_1, M_2 แทน มัชฌิมเลขคณิตของ 2 กลุ่มที่ต้องการทดสอบความแตกต่าง
 MS_w แทน ความแปรปรวนภายในกลุ่ม
 n_1, n_2 แทน จำนวนตัวอย่างประชากรของกลุ่มที่นำมาสอบ
 $(k-1)(N-k)$ แทน ชั้นแห่งความเป็นอิสระ

(ประกอบ กรรณสูตร , 2538 : 195)

สถาบันวิทยบริการ
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย